

כדורגל

הצלה לעתודות

על משחק הכדורגל בין "מכבי" תל-אביב לבית"ר תל-אביב, ששיע הסתיים בתיקו 0:0, כתב שייץ גלזר:

בחיי שאני לא יודע דע מה לכתוב. לקחתי אותי לעתודות והעתודות הורגים אותי. עבדתי היום כמו חמור. חשבתי שקחו אותי לעתודות ויתנו לי לאמן קבוצת כדורגל או משהו כזה. במקום זה נתנו לי אוטו.

ועוד אותו סיקס-לה, עם עשרה גלגלים. זה אוטו כזה ז'לובאט, שבקושי אני רואה ממנו את הכביש. וכולם בצבא שומעים שאני שחקן גלזר ומבלבלים לי את המוח. בא אלי אחד ואומר: "נכון שיש לך אשה וילד?" אמרתי לו: "חכם גדול, מאיפה אתה יודע?" והוא ענה: "קראתי על זה בעתון." בחיי שאפסיק לכתוב בעתון. כל אחת צריך לדעת שיש לי אשה וילד?

אחז מזה יש לי כאן רביסמל אברמוביץ, אחו שנראה כמו רץ מרכזי רציני, אבל לא יודע אפילו מה זה אפסידי. הוא אחי ראוי על הרכב, והבטחתי לו שאכתוב עליו בעתון ואקח איתו פעם למשחק כדורגל. אולי זה יעזור למעמדי הצבאי בפעם הראשונה. עד היום אני לא מבין איך נותנים דרגת רביסמל לאדם שלא מבין מה זה כדורגל.

מה יהיה בעוד שבוע? באתי היתה בשבת לנוח ולקחו אותי לשחק נגד בית"ר תל-אביב. משחק נגד בית"ר בדרך כלל אצלנו זה לא בעיה. תמיד גומרים איתם, פעם עם שמונה, פעם עם שש, ולפעמים גם עם המש. אבל הפעם זה היה המשחק הראשון בלגה, ואני כבר רואה שנכנסנו ברגל שמאל.

אז אפשר להאשים את הרוח שהיתה בשבת. כי כמו שהיא הפריעה לנו היא הפריעה גם לבית"ר. התחלנו לשחק עם הרוח ובית"ר, שידעה שבטכניקה איראפטר לבצה אותנו, התבססה בעיקר על הגנה. אבל כנראה שהם לקחו את הענין בצורה נוחה והחליטו שאם לא ינצחו השנה בכמה משחקים, לא תהיה עוד פעם אסיפה כללית עם ד"ר לאם שתציל אותם. והם החליטו לבצה אותנו. היו להם כמה הודמנויות, שרק המול הרע שלהם לא הכניס אותן לשערה. ואילו החברה שלנו היו אדישים.

במחצית השנייה היו התקפות לסירוגין, משני הצדדים. לפני לוי היה שתי הודמנויות לכל אחד להבקיע שער, ופיספסנו. פעם בעת ישראל כדור לשערה, והשוער של בית"ר הודף אותנו וישר אלי. נתתי מכה ברגל שמאל הכדור עבר רק כמה מילימטרים מעף לקורה. אבל השופטים לא מחשיבים עוד דבר כזה בתור גול.

הכוננמר המשחק בבית"ר, אומר 0:0. תנושקו שחקני בית"ר וגם אנחנו היינו בטוחים שלא הפסדנו נקודה. ביום כזה היינו משחקים עוד שעה וחצי ולא היינו נותנים גול.

אחרי משחק מוזפת כזה, אני מודה לאלוהים שאני בעתודות ואין מי שיבלבל לי את המוח. איך שיתקת למה מיספספסנו? אבל מה יהיה בעוד שבוע, כשהעתודות יגמר?

מה קרה לאלופה?

אתה הפתעות הרבות שהתחוללו השבת על מגרשי הכדורגל בארץ, עם חידוש משחקי הליגה הסדירים, היתה תוצאה התיקו 0:0 בין מכבי תל-אביב לבית"ר תל-אביב. הפתעה במשחק זה היתה גדולה עוד יותר, נוכח העובדה, כי רק לפני שבועיים ניצחה מכבי את אותה קבוצת בית"ר, בי תוצאה הגבוהה 5:1. במשחק על גביע הס. לא הפתעה ראשי ושחקני קבוצת מכבי תל-אביב עצמה.

כי שרשרת ההפסדים ותוצאות התיקו, שפקדה בשבועות האחרונים את אלופת הליגה דאשחקו ומחזיקת הגביע הישראלית, לא היתה מקרית. אם קבוצה, שבמשך שנה תמימה לא הפסידה אף משחק, סופגת שבני משחקים יותר שיערים מאשר בעונה שלפניה, כמעט באתו הרכב של שחקנים, סמן הוא שמשהו קרה בקבוצה. המשבר העובר על מכבי תל-אביב אינו

היוק בו השתגעתי

בחוקי, הוא אומר, האמנות שלנו לא תב"רתי. אולי לא, אבל אולי כן. על נושא זה אמר פעם מר מלכין, בשידורו השבועי: "מה שאנחנו צריכים מדי פעם הם כמה מורים טובים, במקום כותבי-כתיבה. מר מלכין הוא בעל נימוסים, וחוש דפלומטיה. ואכן: מה שאנחנו צריכים זאת אקדמיה של כל ענפי האמנות - כגון מוסיקה, דרמה, מחול, ציור, פיסול, תולדות האמנות - ובמה נסיונות רצינית לצידה. אני כשלעצמי, למשל, קיבלתי חינוך כזה ב"אקדמיה הסמלכתית לאמנות של וינה."

גם משרד התרבות

ראל אינה יכולה להרשות לעצמה אקדמיה כזאת, הרי זו טעות. מנין בא כסף התועפות, שמשלמים עבור כרטיסים להצגות האמנים הזרים? הלא מה הקהל המקומי? אין ספק, הכסף ישנו כאן. אפשר, למשל, לנעול את שערי הארץ בפני אמנים זרים למשך שנה אחת, ותחת זאת לבקש מהקהל מעין היטל אמנות למשך אותה תקופה. מי יודע, אולי הדבר אינו כה בלתי-אפשרי? הפסנתרן ארתור רובינשטיין אמר לי, אחרי שהעניק כאן את הפרס בתחרות פסנתר רנים: "אני באמת מתפלל, מדוע הייתי צריך

אשר אני מנסה לקבוע את הרגע המדויק בו השתגעתי, הריני מיד נזכר באתו יום שרבי אחר-הצהריים, ליד מקלט הרדיו, יושבת מצפה לשידור הביקורת של מלכין, קיסרי ושות'. ואו, בשבתי שם בנחת, וכיחי להפתעה הגדולה: הקריין הודיע לפתע על ראיון עם הגברת סוקולוף. חידדתי את אזני, כמובן. (הנה, אמרתי לעצמי, רקדנית הפותחת את הפה במקום הדחילופה (פיגורת מחול) שלה.) ובפת"ח זה את טיה, לצערי הרב, נתנה הצגה כזו של חוסר דרך-ארץ, שהתביישתי בשבילה. בסלאנג של הברוקס טיפדה איתה גברת לכל העולם, כי: "ישנם כמה רקדנים צעירים מוכשרים כאן בישראל, אך למרבה הצער חסרה להם האפשרות לקבל חינוך אמיתי... לישראל אין מורים וכוריאוגרף רפים בעלי ערך. מורה או כוריאוגרף חייב להיות בעל חינוך של שנים רבות, לא רק בריקוד כי גם בתולדות המחול. עליו לדעת מוסיקה יודעה יסודית, ואף ציור ושרטוט. אדם כזה חייב, בראש וראשונה, להיות בעל תרבות ומסורת. בישראל אין אדם כזה."

יביתי את הרדיו והתישבתי בדמי

דומי ערב, נדהמת מחוצפתה התהומית של אשה זו, אשר רדשה תרבות והוכיחה תחת זאת כמה היא עצמה זקוקה לתרבות. הרהרתי גם כיצד קרה הדבר, כיצד היה אפשרי שהאנשים האחרים בקול ישראל, אותם אנשים שתפקידם לתקן טעויות ול"פוט אורילי זה לעבור תחת ידם? האם אלה אותם האנשים שתיקנו בחומרה כל מלה, כל ניב וכל צליל בראיון שערכו עם הגברת ארבתובה, חו"ן הדיונים ואנכתי, אחרי ה"צגת הבכורה של ערב הבאלט האמיתי הראשון בישראל, בא פרה החדשה ארבעתנו "הורשינו" לדבר בדיוק שלוש דקות. הגברת סוקולוף, בהיותה זרה (ובחיותה כולנו סני) בים בישראל) קיבלה את הזכות לקשקש במשך עשר דקות שלמות!

אשה כמו הגברת סוקולוף, אשר ניתנה לה ההזדמנות לכבד את הגנה ולהרחיב כסף ב"חודשי הקיץ, על חשבון הקרנות האמרי-קאיות-ישראליות, חייבת היתה להיות אסי-רת'תודה על כך. היא גם היתה חייבת להתבונן סביבה ביתר תשומת-לב, ללמוד יותר על הרקדנים והיוצרים של הארץ הזאת. כי או היתה גם יכולה להשכיל וללמוד כמה דברים חשובים מאותם "גייטיבס". עבודתה, שהוצגה בערב מחול, היתה בע"ל מובן מעורפל (או שמה חסרה מובן לגמרי). הכוריאוגרפיה שלה חזיתי והשטן של סטראטיגיקה, היתה מסורבלת. על-ידי העמסת פרטים מיותרים ובמני גרוע לכל אורך ההופעה, הרגעיים היחידים שאפשר היה להיגות מהם באותה הצגה, היה ריקוד החייל של אברהם דוד, שהוא צעיר ובוכשר מאוד. ערב המחול שלה הורד מן הבמה אחרי שתי הצגות.

עז כאן הגברת סוקולוף

אשר "השתגעתי", לא היה זה, כמובן, רק עקב אותו שידור. אני חר שבתי בעצמי, שעניין ייבוא האמנות, הוא שרצה.

האם חשב הקהל על כך, שבהתירו פלי-שת אמנים זרים הוא הורג את אמנר'תנוז האם חושב משרד התרבות שלנו, כי על-ידי זה שהוא מתר לאמרגנים ליבא אמנים ככל העולה על רוחם, יעלה בזאת את דמת האמנות שלנו? האם אינו יודע כי הקהל עצמו נוהג אחרי כל דבר חדש רק מתוך סנוביות, ובאותה שעה מבקרים ומקניטים את האמנות שלנו מאותה סיבה? האם אנו, האמנים ממוצא יהודי, אשר באנו במירופה וארצות-הברית לעבוד ולחיות כאן בתנאים התחלתיים - האם באנו על מנת ש"אמרו לנו כמה חשובה האמנות המיובאת ושיעמידו אותה לנגד עינינו כמופת?

אפשרויות שלנו שונות מאלו של

אמנים בחוץ-לארץ. אנו נמשלים כאן ללוחמים - לוחמים ללא עורף, ללא גיבוי וללא הבנה מצד המוסדות המוסמכים. בתנאים אלה, אין אנו יכולים לעשות הרבה. הקהל חושב לפי קווי הגיון משלו: "הבה נראה את כל הכוכבים הסנסציוניים מ"

רקדנית גטרי

לתת את הכסף לפסנתרנים הצעירים עצמם. זה עשה עלי רושם של תחרות לבחירת מלכת יופי בכרדיזב. האם אין אקדמיה וחבר-שופטים שיהיו אחראים לקבלת הכסף ותלוקתו?"

סיפרתי לו על הרעיון שלי, והוא השיב: "את צודקת. אילו היה קיים גוף כזה, אשר בו יכללו טובי המחנכים בישראל - ומי הנכים טובים ישנם בישראל - אני אישית, וכן אמנים רבים אחרים, היינו תורמים כסף להזרמת חיים אל תוך הרעיון המופשט."

מה "רקדנים" בישראל פתחו אולי

פנים, על-ידי האמצעי הפשוט של תש"לום קסן-להצבת שלט פרסומת? והאם יודע הקהל להבחין בין מורה כזה לבין מורה מוסמך פאמתי? כמה ילדים מוכשרים מאב"דים את זמנם בלימודים מדומים אלה ב"סטודיה חדשה למחול, שנפתחה בהנהלת עלימה צערה או אשה קשישה אשר לא טימה אפילו את שמונה כיתות בית-הספר העממי? הקרבנות פונסם אלינו אחרי שנים מבוזבות, ומבקשים מאתנו עזרה ותיקון. אך כמה מן החטאים אינם ניתנים לתיקון. בתל-אביב בלבד קיימים קרוב ל-20 בחי"ספר למחול. האם עברו אותם "מורים" בחינות כלשהן? האם מישהו נתן להם מתעניין בכך? למען השם - האם הכל כאן הפקר?

תצלום סטודיו סגנון, תל-אביב.